

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesecu
in stoji
za celo
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvo v
špita-
lskih
ulicah
hř št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lal-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1874.

Leto IV.

Turkova prisega.

(Po narodnej pripovedki zložil A. B.)

Pod gôro tam Konjško ravnina je Čarín,
Kjer raste lipa stara, še turških dnij spomin;
Ko prvi krat oblékla ta lipa se je v cvét,
Minólo od tedaj je do dvesto davnih lét.

Pod njó je miza stala od terdega lesá,
Na mizi bilo z verhom v jedílo je mesá,
Petelin péčen tudi na polnej mizi bil;
Za mizo se je Turkov poganskih roj gostíl.

Sam Mústafa vezír je mej njimi v sredi stal,
Takó še Turkom svojim ponôsen je dejál:
„Zdaj pojdemo na Dunaj kerščanski svet krotit,
Cesarski grad preslavni do gladkih tál drobit!“

„Nas listja je in tráve; trepét pred nami gré;
Požár, solzé kervave rok naših se drzé.
Ko z mojim gnjevom bode cesarski grad končán,
Pod našo silo pade bogata nemška stran.“

„Kedár se zopet vernem v to zémľjo zmagovit,
Svedók mi bodi prorok in solnčni jarki svit,
Da vnovič bodem tukaj pod lipo pirovál,
Nad dunajskim cesarjem pobitje praznovál!“

„Da je denes prisegel resnico jezik moj,
V to znamenje pečeni petelin mi zapój!“
Petelin se ne zméni, a pét' je hlapec jél;
Zavpil je Turek: „dobro!“ — odjahal v dir vesel.

Do Dunaja zmagával je Mústafa povsód,
Ostajal po deželah kerváv za njim je pot;
Pred belim gradom tabor postaviti je dál,
Kjer dúnavske se reke drevi mogočni val.

Ko vgleđajo kristjani šatorje turških rok,
Razpétó po ravníni od vseh straniť okrog,
Plašní padó na zémľjo, z očmi stermé v nebó
Ter lomijo z rokáma in môle vsi glasnó:

„O Bog, če tí nam serca in žíl ne ohrabríš,
In če kreposti udom tí našim ne vložíš,
To nas potré sovražnik in strébi sè zemljé;
Ozri iz néba dóli tí v naše se gorjé!“

Sè stolpov zdaj cerkóvnih zvonovi zapojó,
Razplamené ob grádu boritvo prestrašnó;
Ko mignil bi, začuje topóv serdíť se grom
In konjsko rezgetánje, kovanih kopij lom.

Nastane hrest in klanje in bistríh mečev zvenk,
Kaljénih strél sverčánje, oklôpov svitlih brenk;
Tu bóbní ropotajo, tam trobi glasni rog,
Vozovi tod derdrajo, tam jezdec skokonóg.

S topóv meglà dviguje do néba se in prah,
In bilo je ukánje in krik in jok in strah;
V globokejši réci teče po tléh rudeča krí,
Ubitih na gramáde in móž in kónj leží.

Topovi neprestano pogubo v grad bučé,
Da zemlja vsa trepeče in vse oserče njé;
Razlega boj se divji čez dunajsko raván,
In Turkom omaguje upéhani kristján.

„Pobítí smo, pobítí!“ takó zbudí se krik,
„Tecímo, da otmêmo od sužnjih se veríg!“
Pritiska Turek ljuti, naganja v beg ljudi,
In vpitje „alah, alah!“ v oblake zahrúní.

Pomóci od nikodar in upanja níkjér,
Požígál Turek bode še Dunaj ta večér,
Moríl in terl in pléníl, rokám vezí kovál,
Prisegel razvalítí grad stolni je do tál.

Zdaj záđaj tam s pogórja zapoje strel germèč,
In Turek zatrepéče, ustavi bridki meč:
„Od kod je to bobnéenje? Kdo bití more tam?“
Radujte se, kristjani, pomóč se bliža vam!

„Podpóra psom kerščanskim! — Krepóst nam, alah, dáj!“
Ječé zdaj pláhi Turci, odstópajo nazáj;
Razmíšľjajo osupli, kakó bi stali v bran
Ter sekati odpórno v obojno mogli stran.

Ohrábreno kerščanstvo za njimi rine boj,
In v séčo, hujšo perve, prinúdi turški roj;
A poljski kralj Sobéski, ko vedri blisk nebés,
Naméri vragom v čelo z goré izmej drevés.

Poljáci za Sobéskim, ko toča na poljé;
Začnè se nova borba in ráдост in gorjé,
V rudečih curkih lije na novo topla krí,
In Turek vgnán mej dvema zdaj sílama stoji.

In Turku sablje krive iz rok leté v skerbéh,
Ležé kovana kopja in meč in šlém*) po tléh;
Ta v gnjéči peš se davi, ta s konjem v beg divjá,
Povsod vertèž in vpitje, pogòn in ték vihrá.

Nij Mústafa šatôrov bogatih s soboj vzél,
Katere prej napíhnen okrog je bil razpél,
Pod lipo na Čarínu nikdar nij pirovál,
A zmago nad cesarjem z glavó je plačevál.

Kedó je to storil.

V hiži gospoda Oréšnika je bila necega jutra velika huka in buka. Gospa, kuharica, dekla in sluga, še Vladimirček, vse je bilo po konci. Sluga se je plazil pod posteljo, dekla je stopala sè stola na stol in skerbljivo gledala po sesékih (omárah), a gospa je iz kota v kot premetávala vse, kar jej pride v roko; gledala je po miznicah, — da vam ob kratkem povem: vsi so néčesa iskali. Samo gospod Oréšnik je hodil zamišljen po sobi ter videlo se je, da mu čudne misli roje po glavi.

Gospa prestavši premetávati obleko in druge stvari, globoko vzdáhne:

„Nij je, ter nij je!“

„Nič zato!“ odgovorí gospod Oréšnik. „Morebiti, ka se še najde. Baš kedar človek česa najbolj išče, tedaj mu je stvar najbliže. Tega nij treba, da bi verižico imela takój denes, — a obléci se hitro, da naju ne bodo čakali.“

„Sam Bog védi, kam je prešla! Da mi verižica nij jedíni spomin pokojne matere, ne bi je tako iskala, a vse se mi dozdeva, da je uže nikoli ne najdem.“

„Nij je, in konec besedíj!“ reče gospod Oréšnik, „drugo ti hočem kupiti; a ipak bi rad znal, kedó jo je ukradel!“

Obé dekli in sluga pogledajo gospodarja. Slugi se zablisne solza v očesu. Do dvejseti let je uže pošteno služil v hiži ter nikoli nihče niti najmanje nij súmnel o njegovej zvestobi in poštenji.

„Kako bi se zlata verižica izgubila, tega jaz ne umejem,“ govori gospá. „V mojo sobo ne pride tuj človek, a izvestno znam, da sem jo včeraj položila semkaj pred ogledalo.“

„Čudno je res! Tujih ljudj tukaj nij bilo, kajti vedela bi kuharica, ki je do pôlu dne vedno v kuhinji, skozi katero gredó vrata v sobo. Matija je bil do zdaj na polji. Kedó bi kaj tacega bil storil?“

*) Šlém,—ma m., der Helm. —Čelada je laška beseda.

„Vladimirček, pojdi sem! Povedi mi, ali se nijsi ti morebiti igral sè zlato verižico, katero je bila mati položila pred ogledalo? Kam si jo dèl, povedi mi; legati ne smeš, nič hudega se ti ne zgodi.“

„I kaj ti je na umu!“ jezí se gospá soproga. „Moj Vladimirček se takih stvari niti ne dotakne!“

„Nu, morebiti sta se igrala,“ jame gospod Oréšnik zopet govoriti. Ne joči ter govôri! Igrala sta se, ali ne, in sta jo izgubila?“

Vladimirček obrísavši solze reče: „prišla sva bila sè Srečkom po papír v materino sobo, a verižice nijsem videl!“

„Ali jo je videl Srečko?“

„Jaz ne vem!“

„A kje je Srečko?“

„V vertu zunaj se igra sè srako.“

Tako je res bilo. Srečko se je igral s krotko srako, vpréženo v legák voziček od debelega papirja. A sraka se je vèdla, kakor pameten konj, ter se krétala na desno, na levo in tudi nazaj. Nenadoma jej nekaj nij po gôdi, vzdigne se na lehki krili in zleti na bližnje drevo, kjer začne veselo grakati. Srečko jo kliče, a zamán, sraka nehče priti z drevesa. Baš se napravlja skočiti v hižo po malo hrane, da bi jo k sebi privabil, kakor druge kratí. V tem hipu stopi sam gospod Oréšnik v vert in Srečka z Vladimirčkom pokliče k sebi.

Zdaj začne gospod Oréšnik izpraševati na vse strani, da bi od tega ali ónega zvedel kaj terdnega, — a vse zamán; nobeden nehče vedeti o zlatej verižici.

Izguba te verižice Srečka zadéne globoko v serce. Bil je sin ubogih roditeljev, ki sta mu uže v zgodnej mladosti umerla. Tako je ostal sam, dokler ga nij Oréšnikovka z milega serca vzela v hižo, da bi za tovariša bil njemu Vladimirčku ter se tako ž njim hranil. Če tudi so bili Oréšnikovi tujemu otroku dobri, ipak je često bil Srečko prisiljen terpeti mnogo neprilike v Orešnikovej hiži, a to vse zaradi Vladimirčka, ki je hotel nad njim gospodovati, in kedar koli je kaj sam zakrivil, zverníl je krivico vselej na ubozega dečka.

Mati, ki je slepo ljubila svoje dete, mislila je, da je vse resnica, kar je povedal Vladimirček, ter je vedno vpila na ubozega Srečka, kakor bi samo on bil kriv vsega, kar se je neugodnega pripétilo. To je hudo bolelo Srečka, a voljno je prebival vse. Zato se nij bilo čuditi, če je zdaj začel bridko jokati, ko je od gospodarja slišal, kaj se je zgodilo v hiži. Mislil si je: zopet me nedolžnega kriví moj továriš, zaradi katerega mi je bilo uže toliko terpkih káznij preterpétí.

Prišla je zdaj tudi gospa Oréšnikovka ter Srečka nagovarjala in mu lepe darove obétala, ako pové, kam je persten?

Ko vidi gospod Oréšnik, da ne more ničesa zvedeti, kam je zlata verižica prešla, potoláži gospó, in ker sta uže bila konja vprežena, odvezéta se napósled v bližnjo vas v gostí. Mej raznimi drugimi razgovori je tam gospá Oréšnikova povedala vse, kar se je pri njej domá zgodilo. Mej ženstvom je bila tudi neka gospá, ki je zeló čertíla pokojno Srečkovo mater, Bog védi, zakaj. „Dà, dà!“ reče, — „ne várate se, nego prav govoríte, ako súmníte o dečku, ki ste ga usmiljeno vzeli v hižo. Ivér nikoli daleč ne pade proč od paróbka. Znam, kakšen je bil pokojnik, njegov oče, in osobito njegova mati! Sama sta si bila kriva siromaštva. Deni kačo v njedrije in ugrizne te.“ Tako in še mnogo je

govorila ta hudobna žena, ki je pozabila, da otroka nij kaznjevati za pregrehe njegovih roditeljev. Da-si je bila gospá Orešnikova dobrega in usmiljenega serca, vendar je ukrenila, ostreje sê Srečkom postopati nego li do sih dob. Vernivši se domóv pokliče družega dne Srečka ter ga ostro poprime, rekoč: „zastonj jés kruh v naši hiži, a za dobrote nam vračas le zlo. Nedavno si izgubil moj persten, ter zdaj zopet to in zdaj óno. Kedó bi vse to bil vzel? Moji posli so uže davno v hiži, zvesti in poslušni so mi, tega sem uvérjena, a ti si nam tuj, ne še dolgo pri nas. Zatorej si izvéstno vzel moj persten; igral si se ž njim ter ga potem izgubil. Tako je šla tudi zlata verízica. Dokler ne poveš resnice, ne morem te lepo gledati. Od denásnjega dne uže ne bodeš dalje spal v sobi, nego zunaj pod streho, in jedel bodeš, kar ti dadé v kuhinji, ter ako verhu tega še terdovraten ostaneš, takój te zapodimo od hiže. Počenjaj potem, kar ti je drago, če tudi jameš prosjáčiti!“

Sirota Srečko je po teh ostrih besedah šel ves objokan za hižo, ter je začel tam Boga moliti, da bi mu pomagal v težavah in stiskah.

Še nekdo je plakal, a to posled drugačnega uzroka. Vladimirček je zamán iskal izgubljene srake. Kedar jo najde, nij mu hotela priti z drevesa, kamor je bila zletela s papirnatim vozičkom. Srečka nij bilo, zato je bil dolžen sluga po materinem povelji na drevo splezati, da je ujel ptico. Jedva jo je zalézel. Da bi potem sraka ne mogla pobegniti, reče mati Vladimirčku, da je po sedaj ne bi nesel nikdar iz sobe. A baš v tem hipu je prišla neka gospá k Orešnikovim, in Vladimirček srako berzo umákne v materino sobo, ter se tam ž njo začne igrati. Skóraj domóv pride tudi gospod Orešnik. Srečka zunaj pred vežó jokajočega vzame s soboj v hižo.

Da-si to nij gospé bilo po volji, vendar je molčala, ne branêč, da sta se dečka sê srako zopet igrala.

Ko sta delala nov voziček, preletí sraka iz sobe v sobo, kjer je imela kletko. Zdaj pride učitelj in dečka ostavita igrače ter se gresta za mizo učít.

Potem se znočí in vsi se spravijo spat.

Jutro dan je nastalo novo ropotanje. Razven znane in verlo spoštovane gospé nij bilo nikogar tujega v hiži. A vendar se je tudi zdaj izgubil persten, ki ga je Orešnikovka položila, kamor po navadi. Gospá je bila kakor okamenéla, in jedva je mogla oznaniti móžu, kaj se je zopet zgodilo. V tem prihití dekla jokajoč v sobo ter pripoveduje, da je nocój nekdo njej ukradel zlate naúhvice, dar od gospé.

„To nij storil nihêe nego ta terdovratni Srečko!“ zajezi se gospá. „Iz hiže da pojde, iz hiže, takój denes!“

Zamán jo tolaži dobri in miloserčni gospod Orešnik.

Ko se je to godilo, pisala sta dečka učilne nalóge v tretjej sobi.

„Gorí! oče, mati! gorí!“ — zavpije Vladimirček. Vsi prihité v sobo, gledat, kaj si je. Res, imeli so kaj videti! Kletka prešírne srake je bila v plámenu. Ptica je zletela vsa opaljena, a gospod Orešnik s palico udari ob kletko, da takój z visocega gvozda (žreblja) pade na tla. Ko je bila na tleh, zatočí se iz nje persten in srebernjak ter iz prevernene gnejzda je zamoléla materina zlata verízica. Ogenj pogasivši v gnejzdu najdó tudi naúhvice in še druge bleskotne stvari. A kako je vse to v kletko prišlo? Verlo lahko! Vemo, da sraka ljubi

vse, kar se sveti in blešči. Tako je v kletko nabirala, kolikor je tacega našla, dokler napósled nij tatvine sama izdala, ukradši v kuhinji žareč ogelj, s katerim si je gnjezdo zapalila.

Srečko je bilo oproščeno! Ko se je njegova nedolžnost pokazala, ljubila ga je gospá Orešnikova še mnogo bolje nego li poprej, kadar ga je v hižo jemala. Prizadevala si je, z ljubeznijo mu nadomestiti, kar mu je v sumnji žalega storila. Srečko je bil še mnogo let pri Orešnikovih; polagoma se je poboljšal tudi Vladimirček, in živela sta vkupej, kakor dva rodna brata.

„Smilje.“

Probujena vest.

Imovít dragotinar (juvelir) v Nizozemcih je potoval in z njim sluga, ki je bil uže od mladega pri njem ter mu je zdaj odnašal obilo novcev in drazega kamenja.

Ko sta tako sama hodila, prime služabnika hudobna želja do gospodarjevega bogastva, in ukrene, zlatarja ubiti v kacem odljudnem kraju. Prišedši v temen gozd, služabnik pomeri s puško, ustrelí gospodarja, ugrabi vse njegovo blago in verže mertvo telo v reko, tekočo mimo gozda.

Po tem grozovitem hudodelstvu zločinec pobegne v Angličáne, kjer si kupi last, da na videz prične trgovínico, ki je verlodobro tekla.

Iménje mu je čudovito naglo rastlo in v malo letih je bil najbogatejši

bil obdolžen, da je ubil gospodarja. Porotnici so bili uže izustili, da je kriv umora; samo tega je bilo še treba, da župan izreče svojo misel. Evo! župan obledí, kakor zid, ter se zatrese po vseh udih, kakor šiba na vodi. Vsak si misli, da je na naglem zeló obólel. Zdaj župan stopi k obdolžencu, oberne se k porotnikom in reče:

„Porotnici, Bog je pravičen sodnik! Jaz sem večji hudodelec, nego li ta, ki ste ga na smert obsodili! Pred tridesetými leti sem ubil svojega gospoda in dobrotnika, ki me je bil dečka vzel k sebi ter očetovski záme skerbel. Prišla

človek v mestu. Oženil se je pozneje s hčerjo plemenitega meščana ter je bil po vsem mestu spoštovan, tudi napósled za župana izvoljen.

Necega dne na sodišče priženó hudodelca, ki je

je ura, da se moje zločinstvo objavi! Po noči in po dné me kluje vest, ter mi ne daje ni mirú ni pokoja. Pravice zahtevam od vas, porotnici! Sodíte zdaj tudi meni; izrecite mi smert!“

Porotnici ostermé, zaslišavši to grozovíto samotožbo ljubljenega župana. Berzo ga dadé v ječo. Ko je potem za nekaj dnij prišel odgovor iz Nizozemcev, da je nekedanji zlatarjev sluga res ubil gospodaria, to se porotnici zopet zberó ter bivšega župana obsodijo na smert.

Cvetlica na spomin.

Barica je često premišljala, kako je dobremu otroku težko, če roditeljema ne more tako pokazati hvaležnosti, kakor bi rad.

Takšno dobro dete je bila tudi Barica.

Necega dne je čitala na učilniške knjižice v vertu. Nje mili oče je bil pri njej, pazljivo jo poslušal ter časi tudi povprašal o prečitanej štvári. Baš tedaj je čitala dolgo povest o Kristofu Kolumbu, kako je našel Ameriko, ne pazéč, da je oče poleg nje — zadremal. Takoj prestane glasno čitati, naredi očetu z robcem nekoliko sence in tiho odide, da ga ne bi vzbudila.

Prišedši do grede, ki je bila polna raznih cvetíc, ogleduje Barica vonjivo cvetje in se v tem hipu nečesa domisli.

Izbere si najlepšo cvetico, uterga jo ter z njo hití v sobo, vzame kos papirja in verlo lepo nanj zapiše te besede: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“

Potem cvetico spodaj zavije v ta papir, steče zopet nazaj, kjer je oče dremal, ter mu jo tiho prišije na suknjo in odide ne daleč pod jablano, kamor séde in jame plesti.

K malú potem jo mati pokliče in pošlje k sosedi vprašat, ali so uže kebli nabiti. Sosega jej reče iti iz vasí k svojemu možu, kjer je keble nabijal, da nabito posodo utegne s soboj domóv vzeti.

Barici je bilo žal, ker nij mogla videti, na kolikšno radost je utegnila očetu biti prišita cvetlica.

Stoperv za večera pride s kebli domóv. Oče jo takoj prime za roko, poljubi v čelo in beseduje:

„Barica, tvoja cvetica mi je dražja od polne mošnje zlatnikov.“

Tudi Barici so bile te očetove besede milejše od najlepše obleke, — ali kaj, ko sirota nij mogla najti besed, s katerimi bi očetu bila to povedala! Mirno mu poljubi roko in v istem hipci nje solza, vroča od veselja, kane na roko očetu, ki jo je začutil in dete še serčneje pritisnil k persim.

* * *

Za nekaj mesecev pozneje po okolici nastane huda in opasna bolezen, katero imenujemo „osépnice.“

Česar sta se Baričina roditelja bala, to se je zgodilo. Barico prime huda vročina ter posled dveh dnij je bila ubožica po vsem telesu pokrita z osépnici, in baš neko nedeljo jutro, ko so ljudje šli k pervej sv. maši, deklica v naročaji preljube matere mej silnim jokom dobrega očeta — mirno v Gospodu zaspí.

Žalost ubogih roditeljev se ne dá popisati. Da nij bilo dobrih sosedov, kateri so njiju tolažili, še tist dan bi oba od bridkosti bila umerla.

Nij obteklo mnogo časa, ko tudi oče pokojne Barice opasno izbolí. Pokličejo zdravnika, ali ta je žalostno mater slabo potolažil. Za nekaj dnij umre tudi oče. Nikogar nij ostavil razven objokane žene. V oporoko je tako zapisal: „vsa moja imovina bodi ženi; samo škatlica, katera je na polici poleg mojih starih knjig, naj se mi položi v kersto (trugo), a moje telo da se zakoplje tik Baričinega groba.“

Vdova nij od prevelike žalosti mogla geniti. Omedléla je, kakor bi tudi njej bilo takoj dušo izdehniti. Sosedje so iskali škatlice ter jo res našli na polici poleg starih očetovih knjig. Odpró jo ter dobodo v njej cvetlico z napisom: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“ Ta cvetlica je bila uže res uvela a vendar skerbno v tej škatlici hranjena.

Zadnja želja se očetu izpolni. Dobil je v kersto cvetlico, pod katero je Barica bila sama podpisala svojo hvaležnost.

Vsa vas je še bridkeje plakala, ko je zvedela očetovo oporoko in slišala o Baričinej cvetlici.

Tik očetovega groba je tudi Baričin. Na obeh rastó cvetlice, in sosedje vsacemu, kedor pride, pripovedújo: „to so cvetlice hvaležne Barice, ki rastó dobremu očetu na spomin.

Ljud. Tomšič.

Nevidni Bog.

„Samo jeden krat bi rada videla Boga!“ reče Ljudmíla svojej materi, s katero se je izprehájala.

„Zakaj bi rada Boga videla?“ mati z nasmehom vpraša.

„O, ker je tako lep, tako krasen! On je ustvaril vso lepoto, vso krasoto na svetu; koliko krasnejši je zatorej on sam! O, da bi samo pol minute smela Boga gledati!“

Ali bi mogla tako krasen pogled prebiti? Ali bi ti oko ne oslepélo?“

„O, ne! Kar je lepo, to se rado gleda.“

„Idi z menoj; jaz ti hočem Boga pokazati,“ reče mati, z deklico ustáveljši se na odpertej senožeti. Visoko na vedrem nebu se je bleščálo sijajno solnce, ter videti je bilo, kakor bi se vzduh (zrak) tresel.

„Ozri se na solnce in gledi vánje samo pol minute!“ tako mati ogovori svojo hčerko.

Ljudmíla v solnce res pogleda, a naglo si obraz pokrije z obema rokama ter zavpije: „o, o, solnce ne morem gledati!“

„In s temi očmi, ki ne morejo solncu v obraz gledati, hočeš videti samega Boga? Otroče moje! ne delaj si tako brezumnih želj, nego mirno poterpi, da ti ugasne slabo zemeljsko oko in da prejmeš drug vid, ki bode mogel Boga gledati. A uže tu doli hrepêni, vredna biti neizkončne milosti; kajti zato si na zemlji, da se prečuduješ krasnim delom božjim ter da v solzneji dolini z mukami zaslužiš, po smerti Boga gledati na veke.

Meta Pukl.

Na vernih duš spomin.

Vesel je spomin o živih prijateljih, znancih in dobrotnikih; ljubezen nas veže ná - nje. A milo - otožen in vzvišen nad pozemske stvari je spomin odmerlih; upanje, da se bomo spet videli, nas povzdiguje k njim. In baš denes tisti, ki o pokojnih žalujejo, gredó ven na obrástene gomile, pokrivajúče pozemske ostanke ónih, kateri so jim bili dragi.

Cvetóči venci lepšajo grobe, in cvetíce dehté prijazno vonjavo. Tu leži venec od lilij, v spomin nedolžnosti; tam vidim rožen venec, znamenje serčne ljubezni; venci od beršlina in zímzelena so po grobéh zvestih prijateljev. Tukaj cvetíce lepo cvetó, a drugód priroda umira; zdi se mi, kakor bi nas hotele opominjati nekdanje večne pomladi.

Tudi lučice goré po grobéh, a ko se zvečerí, zasvetijo lučice gori na nebu. Zvezde tako prijazno migetájo, kakor bi gledali na zemljo vsi tisti, katerih trohljiva telesa spé v mirno-tihih grobih. A človeku se vzbudi upanje in tolažba, da se kedaj bomo vsi zopet videli!

F. Rup.

Češke pripovedke o Kristu.

(Nabral S. Meglič.)

1. Kako je sraka nastala.

Ko je še Jezus po zemlji potoval, preoblečen v prosjaka, da bi ljudi razpoznaval, prišel je h kmetici, ki je pekla. Jezus je poprosi malo kruha. „Ljubi mož, sedaj ga baš nemam,“ kmetica odgovori, „ker testo se stoperv kvasi; pridi pozneje ter spečem ti hlebček.“ Jezus je bil o nežnem čutu kmetske žene zeló razveseljen ter je na tihem testo oblagoslóvil, in hlebi so zeló narastli. Največji je bil tist, katerega je kmetica Gospodu namenila, da-si je bilo poprej testo najmanjše. A za nekoliko ur Jezus pride zopet kmetici pred vrata in je poprosi obétanega kruha. Kmetica pomolivši glavo skozi vrata zakričí zmerjáje: „ne dam nič, kruh je prevelik, sama ga hočem snesti!“ Potem jezno zaloputne vrata. A ker je bila tako lakoma in je besedo pogazila, razsrdil se je Gospod in jo naúmil kaznjevati. Zmerjajočo kmetico je izpremenil v belo srako, katera se je na pol sè sajami umazala, skozi dimnik letě. Taka še vedno po drevji leta; še zmirom je lakoma, niti zmerjanja se nij še odvadila.

2. Kukavica.

Praznik „Marijnega oznanjevanja,“ kateri nij samo dan učlovečítve našega Gospoda, nego (kakor govoré) tudi njegove zveličalne smerti dan, bil je v starih časih tako skerbno praznovan, da še ljubi ptički so bili dolžni počivati ter nijso smeli gnjezd nanašati. Sama kukavica nij hotela Jezusu zaslužene svete čestí dajati; nanašala je še pridneje nego li druge dní. Zato jo je Jezus kaznjevál, da od tedaj nikjer nema ni mirú ni pokoja ni svojega gnjezda. Taka je in taka ostane.

3. Jagode.

Gospod se je sam izprehajal po zelenem gozdu, kjer najde deklico, ki je v verč nabirala rudečih jagod. „Kaj tukaj nabiraš, devica?“ vpraša Jezus. „Ničesa ne nabiram,“ odgovori deklica čemerna, ker se je bala, da ne bi kaj jagod njemu dala. Jezus odgovori: „ako ničesa ne nabiraš, naj nikoli nič ne ostane!“ Od tega trenutja so jagode izgubile nasitljivo moč; uživaj od njih dokler koli, vendar ostaneš lačen.

4. Želva.

V nekej vási je živela kmetica tako lakoma in terdoserčna, da je še svojega otroka stradála. Nekedaj je baš pekla, ko star prosják v hižo stopi ter je poprosi kruha. „Idi v božjem imenu, ubogi prosják,“ reče kmetica: „jaz ti ne uterpím ničesa podariti, ker sem sama zeló uboga.“ Prosják žalostno zmaje z glavo ter je zopet poprosi kruha. A kmetica mu odgovori z licemérno prijaznívostjo: „pojdi v druge hiže in za uro se poverni; v tem bode kruh uže pečen ter potlej ga kosec dobodeš.“ Prosják se poslovi in odide. Za nekaj časa kmetica pokliče svojega otroka in mu reče: „jaz se skrijem pod ta koš, a ti reci prosjáku, da sem šla k bolnej sosédi; naj otide v božjem imenu.“ Potem se skoplje kmetica pod koš (pletarico). Kar prosják stopi v sobo in poprosi obétanega kruha. Otrok mu reče, kakor je mati veléla; vendar ostane prosjak na pragu. „Matere nij doma,“ povzame otrok, „šla je k bolnej sosedi. Idite v božjem imenu!“ — „Otrok, lažeš!“ odgovori prosják. Njegov glas je hrúmel ozbiljno in krepko. „Tvoja mati je domá tam skrita pod pletarico. Ker je to storila z lákomosti, da gládному prosjáku nij dala kosca kruha, naj tudi po sedáj ostane pod ovo pletarico ter naj se s težavo dalje premiče, dokler ne opótuje vse zemlje!“ Ko prosják to reče, izgine. Ta prosják je bil sam Jezus. Njegova grozílina beseda se je izpolnila. Ubogi otrok nij potem svoje matere uže nikoli videl, ker je bila prestorjéna v — želvo! Sedáj lazi po dolzem in širocem svetu težavno in brez pokoja. Rešilna ura jej bode stóperv sodnji dan bíla; tedaj izveličar oprostí greh njene lákomosti.

A t i l a.

I.

Atila je bil — imenujejo ga tudi božjo šibo — kralj Hunom, kateri se v naših pripovedkah zovó psoglavci. Od teh divjih ljudíj je šel tolik strah po zemlji, da zato slovenski narod še zdaj priča: psoglavci je znal lajati in govoriti; najpervo je zalajal potem izpregovóril. Atila je 452. leta vojsko zgernil na Lahe in mej tem potom do tál razgradil tudi Ljubljano, tedáj Emono imenovano. Prišel je v forlansko zemljo, katero je nadvladal ter odgnal iz nje premnogo ljudíj. Mej njimi je zajét bil otrok Levpih, ki mu je v hunskih bojih pomorjeno bilo vseh pet bratov. A Levpih je želel Hunom uhítati in zopet zbežati domóv. Bilo je, da res pobegne, s soboj vzeší lok in strele ter malo jedí; a nij vedel kám. Pridruži se mu volk, da mu je pot kazal. Zver se je često

nanj ozirala ter vselej postala, kedar se je on ustavil; zato je Levpih v sebi rekel: „Bog mi ga je poslal.“ Tako sta hodila, otrok in zver, nekaj dnij po divjih krajih preko hribov in dolin. Levpihu nestane brašna, kar ga je s soboj nesel. Glad ga osvoji, in zato napne lok na volka, da bi se z njim ohranil. Volk se stréli ugaŕne ter mine. A Levpih zdaj nij znal, kod bi šel. Truden padši na zemljo naglo zaspí. V snu je videl človeka govoréčega: „vstani ti, ki spiš; pojdi v to stran, kamor sta ti zdaj nogi obnjeni; tam je laška zemlja.“ Levpih se predrami in odide, kakor mu je bilo rečeno. Prišel je v slovenska sela, kjer ga stara žena prime ter skrivši v svojem dómu otroku dá jesti in piti. Potem odpotuje in za malo dnij pogodi zopet domóv. Hižo si najde tako porúšeno, da je uže streha nij pokrivala; ternje in osát je rastel v njej in okolo nje. Levpih je bil praded zgodopisca Pavla Dijakona. Levpihov sin je bil Arih in Arihov Varnefrid a Varnefridov Pavel Dijakon.

II.

Ko hunski kralj Atila, šiba božja, 452. leta z veliko vojsko udari na laško zemljo, pride k terdnemu mestu Oglaju blizu morja niže denašnje Goríce. Tri mesece je zamán obsédal ter naskákal oglajsko terdnjavo. Pripovedka govori, da je neko noč sam hodil okrog ozidja in premišljal, kje bi se laže dalo prijeti. Zapazi ga ter mahoma nanj plane hrabra četa oglajskih mož; a on se nasloní s herbtom na zid in v roko prime lok ter v zobe meč in se gnjevno v bran postavi. Nagomílil je kupe mertvih in srečno utekel. Poznali so ga, ker so se mu oči tako žaréle, kakor sam ogenj. Benečani bajè še zdaj kažejo njegov ščit, ki ga je tedaj bil na bojšči odvergel. Tako je mej obsédanjem nastala poletna vročina ter s polja uže nij bilo niti ljudém hrane niti konjem korme. Hunska družina je začenjala tožiti in mermrati; kralj sam uže nij vedel, kam bi se dejál. Na Lahe nij smel iti, Oglaja ne osvojióvši, a verniti se nij bilo, da svet ne bi rekel, Oglaj mu je ustavil koráke. Prigodi se, da ugleda sterke (štorkle), ki so neki dan mladíče prenašali iz posutega stolpa, kjer so imeli gnjezda, in odletávali daleč nad poljem. Mladíče so si devali na herbet ter pomagali jim letati; kajti nijso bili še zredili krepkega perja. Atila postojí, oberne se k družini ter potem reče: „ptiči znajo, kaj bode; iz Oglaja, svoje domovíne, bežé, ker je usojeno, da to mesto meni v roko pade.“ Kraljeve besede se bliskoma razleté po taborišči. Huni si razpalijo duše, pripravijo vse, česar je bilo treba, ter planejo berzo na terdnjavo, katero vzmó, oplénijo in razgradé. Njih gnjev je bil strašen: morili in divjali so, kakor besi. Mlada žena Dugna, katera četa hunskih ljudíj nij mogla ubežati, ovila si je glavo zagrinjalom ter skočívši s krova svojega domú izginila v globočini reke Natíže, tekoče okolo ozidja. Niti znamenja nij ostalo od ponosnega mesta. Kar Oglajánov je uteklo smerti, po-begnili so v mesto Grad.

Pozdrav, lepa navada.

(F. Rup.)

I.

Boga najvišjega molimo, svetnike božje čestimo, o mertvih žalujemo a žive znance pozdravljamo. To je uže stara navada tudi neomikanih ljudstev. Ali ste kedaj uže pomislili, kako se pozdravljajo ljudje po drugih krajih?

Stari Gerci so bili lahkoživci in veselega serca. Zadovoljno življenje jim je bilo nad vse. Kedar so se srečevali, prihajali in odhajali, klicali so si: „hajre,“ rekše: „veséli se!“

Nekdanji slavni Rimljani, vajeni velikih in mnogih vojsk ter neprestanega potovanja po svojej razširnej državi, pozdravljali so se: „ave“ ali: „salve,“ rekše: „bodi pozdravljen,“ ali: „srečno hodi!“

Prejšnji Židovi so bili pastirsko ljudstvo. Ker so jim sovražniki često dodévali, niso si vedeli boljšega želeti, nego li pokojnega življenja, zato je bil njih pozdrav: „mir vam bodi!“ Ta pozdrav jim je dajal tolažbo v sužnjosti in je bil znamenje, po katerem so se razpoznavali, ko so bili razkropljeni mej tuje narode.

A ko se je kerščanska vera začela širiti po svetu, bilo je ime Kristovo za bratsko znamenje mej vernimi. Uže za kervavega pregánjanja so si kristjani natihoma rékali: „hvaljen bodi Jezu Krist.“ „Na večni čas, amen!“ bil je lepemu pozdravu veseli odgovor. Ta pozdrav je ostal do denes. Po vseh jezicih, v katerih se moli „Oče naš,“ pozdravlja in odzdravlja se tudi s tem svetim pozdravom.

„A Dieu“ govori Francoz, „a Dio“ velí Lah, „behüte dich Gott“ želí Nemec prijatelju, kedar se razstajata, a mi Slovenci démo: „z Bogom!“ Nam nenavaden, a primeren je pozdrav za slovó, običajen Angličánom, Holandcem in Švedom. Ta ljudstva mnogo jadrajo po morji, zato si želé: „fare well,“ rekše: „srečno vozi.“

V obče si radi želimo telesnega zdravja in dobre sreče. Tak pozdrav se sliši malo ne mej vsemi evropskimi ljudstvi, posebno često mej Slovani. Neko osobítost imajo Rusi, govoreči: „proščaj,“ (oprôsti), in tudi mi Slovenci, kedar velimo: „nič za zlo.“ Zdi se mi, kakor bi hotel Slovan oprostiti, ako je znancu mej pogovorom v naglici morebiti rekel terdo besedo.

Navadni a malo tehtni pozdrav: „dobro jutro, dober dan, dober večer, lahko noč,“ slišimo povsod mej omikanci. Omika ima to svojstvo, da odbruša posebnosti raznih ljudij in narodov ter je kar dlje tem bolj jednači. Velike dobrote res daje večja izobraženost, a pozdravljanju nij koristna. Lepi pozdravi se odpravljajo a prazna beseda se v navado rine.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Lisica.

(S podobó.)

Lisica (*Canis vulpes*) je mej našimi gozdnimi zvermí najznámejša in zeló razglašena. Znete jo uže iz mnogih basnij in pripovedek. Telo ima šibko in vitko, noge tenke in kratke, a glavo široko z dolgim, tenkim gobčkom na konci. Ušesi sta koničasti, pod čelom se svetita bistri poželjívi očí, in kedar koli zine, pokažeta se dve versti belih, ostrih zob. Lepo jej prístoji dolg metlast rep, ki ga za soboj vlačí, kedar počasi hodi, a v teku ga privzdigne. Oblečena je v rujav kožuh; samo na persih je bela a po trebuhu sivkastobeale dlake. Po letu

dlako izpremení ter je vedno taka, da jo človek težko loči od listja, trave ali zemlje.

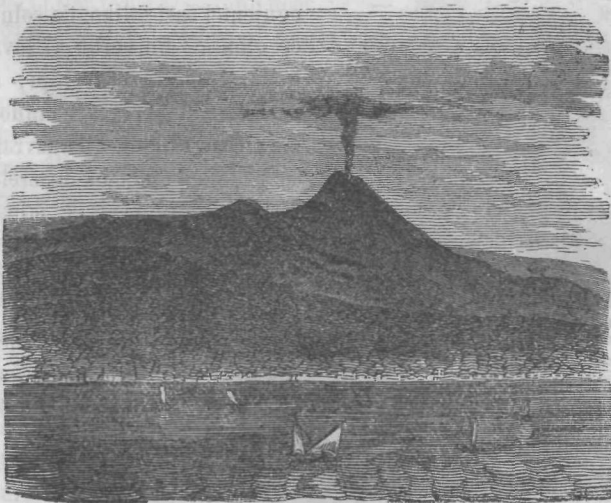
Lisica živi daleč po svetu, kajti razven vse Evrope se nahája tudi v severnej Afriki, zapadnej Aziji in v Ameriki. — Pod zemljó si izkoplje stanovanje, do katerega ide vselej po več vrat. Če kje stakne jazbeca, zapodí ga iz jázbine ter se preséli vánjo. Jazbec nejevoljen ostávi domovíno ter si gre druge iskat.

Lisica je zelo požrešna in kervoloka žival. Po dné leží doma a po noči hodi na lov ter ide za zajci, kunami in sernéti; niti golobov, gosíj in kúretine se ne ogiblje. Loví tudi miši, preganja ptiče po germovji, išče si gnezd ter izpije iz njih jajca in često ujé tudi mladiče. Za silo pobira čerве, kobilice, hrošče in drugo lazníno. Pripoveduje se, da jej posebno ugaja sladko ovočje in grozdje po vinogradih. Ob gorskih potocih preží na ribe, zagradi raka, in ako čuti ptico na vodi, plava daleč do nje. Često se pritepe do samotnih hiž, stíkáje za perutnino, in če utegne, zakolje več nego potrebuje. Dogodilo se je uže često, da je po dné prišla na dvorišče in ljudém izpred očíj odnesla kokoš.

V berlogu skotí lisica na pomlad navadno po 4 do po 6 slepih lisíčet, katerim je skerbna mati. Za prva do malega nikoli ne gre od njih in lisják jej donaša potrebne hrane. Kedar starka čuti mladičem opasnost (nevarnost), prenese je v gobci drugam. Ko lisíčeta malo odrastó, hodita oba stara na lov in se jim vračata z raznim plenom; ako se dá, tudi prineseta živo miš ali živo zajčje.

Največji lisičji sovražnik je človek; preganja jo vse leto. Kakor volkovom, tako je tudi njej zmirom napovedana vojska; a največ se jih vendar po zimi pobije. Lisičje meso je terdo in žilavo ter smerdí. Lisičjo mast so nekedaj lovci drago prodajali in jo sem ter tja še prodajejo v razno katera domača zdravila. Lisičja koža je dobro kerzno.

Ognjeníki.

liti o prirodnej krasoti. A kaj je grom, kaj silni viharji, primerjeni onim strašnim

Ako vam je do tega, preljubi otroci, da spoznate modrost in dobroto božjo, idite z menoj v prekrasno naravo, gledat, kako lepo in modro je vse uréjeno! A kakor nam je narava mila in draga, takisto nam tudi utegne biti kvarljíva. Pomislite, kedar se černi oblaki razgernó po nebu ter grom zabobní v zraku in silni viharji previjajo drevje, kako vas je strah po vsem telesu, da se vam v tem hipu ne ljubi mis-

goram, katere dim in ogenj bljujé iz nedrij. Znam, da razno kateri izmej vas nij še slišal, kako se rodí ogenj in dim v zemlji, in kakšna sila ju žene iz zemeljskega nedrija. Poslušajte, povedati vam hočem, kako se to godí. Sredi naše zemlje je velika vročina, katera se na vse strani razteza. Da je res tako, o tem nas uverjajo rudniške jame, kajti čim globokeje kopljemo v zemljo, tem večjo vročino nahajamo. To kaže tudi gorka voda, ki vre iz zemeljne globočine, kakor n. pr. toplice blizu Novega mesta, toplice Laške, Krapinske i. t. d.

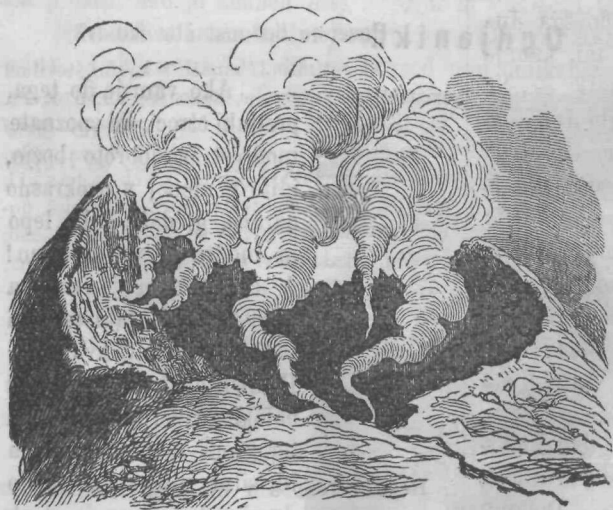
A znano vam je, da gorkota izpreminja vodo v soparo ter da sopara je silovita. Ako se želite še bolje uveriti, kako silovita je sopara, vzemite stekléno posodo, v katerej je nekoliko vode, ter jo zamašeno segrejte! Videli bode te za malo časa, s koliko silo sopara izrine zamašek iz te posode.

Ako zatorej morje najde kako razpoklino v zemlji, to vleze voda hitro vánjo, kjer se potlej od velike vročine prestvorí v soparo, katera potrebuje obilega prostora, da se more na vse strani raztezati, in če ga ne najde, potem z veliko silo vzdigne zemljo ter jo prodere v nje najvišjem mesta, in tam izbljuje tudi mnogo vnetih stvari. Take naravne prikazni imenujemo ognjeníke ali vulkane. Ognjeníci z večine stojé na otocih ali blizu kacega obrežja, časi tudi sredi suhe zemlje, vendar vselej blizu jezera.

Na zemlji je mnogo takih ognjeníkov, iz katerih púha dim in ogenj. A pómneti je treba, da jih je le malo, ki bi zmirom bljevali. Izmej 407 do sedaj znanih ognjeníkov je samo 225 gorečih; vsi drugi so uže izgoréli.

Liju podobna skožnja (luknja) verhu ognjeníka, ki bljuje gorečo lavo, zove se žrelo. A lava je tekoča ognjena zmes, podobna raztopljeni železnej rudi. Črna je, rujava ali siva.

Predno začnó ognjeníci bljevati, začuje se pod zemljó strašno bobnénje, da se vsa zemlja trese. Vodena sopara, ko se je uže dosti pod zemljo nakopíci, prodere z največjo silo goro in različno ognjeno zmes vzmetava iz žrela.

Drobnega pepela, tacega, kakoršna je lava, nabljujó ognjeníci časi toliko, da solnce otemí. Po verhu se lava hitro sterdi in oskralúpi, a znotraj se stoperv posled mnözega časa uhladí. Ta izvrag se padáje kopiči okolo žrela ter se nabira v visok, šilast stog. — Ugasli ognjeníci često zopet oživé in jemó goreti.

Najznamenitejši ognjeník je Vezuv v južnej Italiji, ki je 79. leta po Kristu

zasúl mesti Pompeje in Herkulano. Še drugi znameniti ognjeníci so: Etna, Stromboli in Lipari na liparskih otocih.

Razne stvari.

Drobtine.

(Praznik vseh svetnikov) se je začel 608. leta v Rimu za papeža Bonifacija IV. A papež Gregorij IV. je ta praznik nekako 840. l. razširil po vsej katoliški cerkvi ter ga zapovedal 1. novembra vsacega leta godovati.

(Teža nekaterih kovin.) Ako kovine primerjamo z vodo, najdemo, da je platina 21krat težja od vode, zlato 19krat, živo srebro 13krat, a svinec 11krat. Vidi se tedaj, da je platina, zlato in živo srebro težje od svinca. Prislovica, ki je često čujemo, „težek, kakor svinec,“ pogrešna je, kajti svinec nij najtežja kovina.

(Zdravilo za merzlico) dobode se najlaže, ako se lávorov (lorberjev) list dobro posuši in semelje ter se tega prahu vzame toliko, kar gre na noževu konico (špico). (Obzor.)

Kratkočasnice.

* Katehet vpraša sosedovega Jurijčka: „no, Jurijček, povej mi, kam je šel potlej Jezus s svojimi učenci?“ — „Na Višnjo goro“, odreže se naglo Jurijček.

* Gost pride v kerčmo in si dá prinesti skledico juhe. A jedva mu je kerčmarica prinese, uže zamermrá in zavpije: „aj, to je vendar preveč; kerčmarica, poglejte, tri muhe ste mi v juhi prinesla!“ — „Kaj samo tri?“ odgovori kerčmarica, „ko sem juho iz kuhinje nesla, bilo jih je pet, kam li sta drugi dve prešli?“ —

* Na smert obsojeni mlad hudodelnik dobode od kralja to posebno milost, da si izbere, kako želi umreti. — „Dobro,“ reče hudodelnik, „dajte mi staremu umreti.“

* V nekej družbi je bil pogovor, kakšna smert je najlažja in najugodnejša.

„Jaz mislim“ reče neko budalo, da je najboljše, ako človek zmerzne; kajti človek sedi, zaspí, in ko se prebudi, vidi, da je mertev.

* Gospod G. je napisal svojemu slugi, zapodivši ga iz službe, naslednjo spričalo: „jaz spodaj podpisani, pričam s tem pismom, da je Peter Lenúhovič dve leti služil pri meni, ter je igralec, kvartopirec, bogokletnež, potepuh in pijanec. — A drugače je vendar dober in pošten malovrednež.“

Pametnice.

* Kaj je najlepšega na svetu? — Najlepše je biti človek, a to človek v lepem božjem pomenu.

* S hudobnimi tovariši se ne druží.

* Nij veselja brez grenke kaplje.

* Najblažje človeško delo je, ako bližnjemu dobro storimo.

* Ako ne moreš biti lep in bogat, lahko si dober in pošten.

* Resnica je Bogu in ljudem ljuba.

Posebna lastnost številke 37.

Ako število 37 množiš s kakim številom aritmetične progresije, kakor so: 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30 i. t. d. (vsako teh števil je namreč za 3 jédnice večje), dobiš vselej zmnožek (produkt), obstoječ iz treh jédnakih števílek. Ako zmnožkove številke sešteješ, dobiš pa vsoto (sumo), ki je jédnaka ónemu številu, s katerim si množil število 37. N. pr.:

37	37	37	37	37	37	37	37	37	37
3	6	9	12	15	18	21	24	27	30
111	222	333	444	555	666	777	888	999	1110.

$$1 + 1 + 1 = 3, 2 + 2 + 2 = 6,$$

$$3 + 3 + 3 = 9 \text{ i. t. d.}$$

Rešitev rebusa v 10. listu „Vertoa.“

Petrograd.

Pravsoğarešili: Gg. Iv. Govedič, kap. v Velenjem; Jan. Likar, kap. v Bovecu; Fr. Kljun, feldvebelj v Ljub.; Iv. Dominik, zdrav. in Jos. Levičnik učit. v Železnikih;

Ivan Švajgar v Černomlji; Maks. Robič, pos. pri sv. Miklavžu pol. Ormuža; Jože Demšar v Železnikih; Jos. Regali v Ljub; Matija Rant, učit. v Šturji; Ivan Kosi, učit. pri sv. Lenartu; Leop. Božič, učit. v Grahovem; A. B. v Z.; Ivan Naglič, dij. v Zagrebu; Henrik Podkrajšek, dij. v Ljub.; Albin Belar, učenec v Ljubljani; Gustaf in Rudolf Poterc, učenca v Rajhenburgu. — Gospodičine: Emilija Korošec v Št. Petru na Notranjskem; Marija Aljančič v Celovcu; Evgenija Demšar v Železnikih; Amalija Martelanec v Barkoli; Olga Haring v Černomlji; Meta Pukl v Žečah; Franicka Peterca v Ljubljani; Marička Pečenkova v Gorici; Klementina Papež na Jesenicah in gospa Alojzija Pečar v Kostanjevici.

Skakalnica.

(Priobčil —s.)

rev-	pre-	prid-	sker-	de-	te	bož-	ja
di	bi	no,	sta-	nô-	ma-	te	rev-
je	te	stem	no	de-	lo,	tvo-	po-
jej	bo-	ti?	De-	ti	in	no,	ma
bož-	la	po-	lo,	De-	lo!	kđaj	k'ih
pla-	boš	no	za-	deš	vse	te	de-
mog-	u-	ča-	lo	ma	lo	bi	nek
pla-	ča-	te	in	sker-	bo-	te	ma-

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu).

Listnica. Gg. Ivan K. pri sv. L.: Vaših račun-skih nalog ne bomo zavržli, a za denes nij bilo mogoče. — J. L. v G.: Povest „o povodnjem moži“ nima nič zanimivega v sebi niti je podučljiva za slov. mladino. Stoji vam tedaj na razpolaganje. — J. S-a v K.: Kedar nas zopet razveselite s kako drobtinčico iz Vašega peresa? — Fr. R. v Ž.: Prosimo večkrat kaj, a ne tako poredkoma. O priložnosti pismeno; serčen pozdrav! — R. O. v R.: Storišmo, kakor nam ste naročili! — A. P. v K.: Bode nam drago! — Neka-terim gg. naročnikom, ki nam pošiljajo različne rebuse, moramo omeniti toliko, da nam nij mogoče z vsemi rebusi na dan, dokler nemamo v Ljubljani nobenega lesorézca. A mi spravljamo dobro in primerno gradivo, ker upamo, da nam časoma vendar še prav pride. Za-torej naj vsak dela in riše po svojej zmožnosti, kar zdaj nij, to še bode, kedar pridejo ugodnejši časi!—

Prošnja. Prosimo uljudno vse one čest. gosp. naročnike, ki nam naročnine za letos nijso še poslali, da se podvizajo in nam zaostalo naročnino takój pošljejo, da bodo naši računi koncem tekočega leta v poštenem redu.

Imamo še nekaj iztiskov „Vertca“ s 1871. in 1872. leta terdo vezanih po 2 gld. iztisk.

Z letošnjega leta se dobodo še vse do sedaj na svetlo izišle številke ter novim naročni-kom lahko še z vsemi številkami postrežemo.

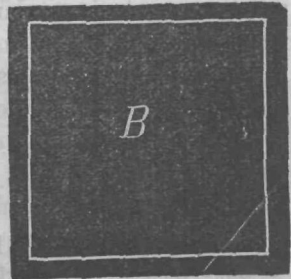
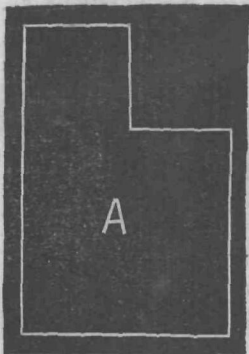
Uredništvo.

Zabavna naloga.

(Priobčila Karlota Kontusi.)

Razreži podobo A na tri kosce tako, da vkup zloženi pokrijejo popolno-ma kvadrat B.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Denašnjemu listu je pridejana posebna podoba v prilogi.

Izdatelj, založnik in urednik Ivan Tomšić — Tisk Egerjev v Ljubljani.